

2 Tesaloniceni - Comentarii Jean Koechlin

Persecuțiile cărora tesalonicenii le erau victime le măriseră credința, le sporiseră dragostea, făcuseră să se arate răbdarea lor. Ce le lipsea deci și pentru ce apostolul consideră necesar să le adreseze și această a doua epistolă? Speranța, de astă dată, nu mai este numită, cu atât mai mult nu se spune nimic despre bucuria Duhului Sfânt (comp. cu 1 Tesaloniceni 1.3,6b). Pavel așază înaintea lor adevăruri menite să le reanimeze aceste sentimente în inimi. Triumful prigonitorilor și propriile lor suferințe nu sunt decât pentru o vreme. „Dumnezeul răsplătirilor, Domnul, va răsplăti negreșit” (Ieremia 51.56). Și această răsplătire, a credincioșilor precum și a celor răi, va avea loc în ziua Domnului. Ea este legată de manifestarea Sa glorioasă. Aceeași pedeapsă, „pieirea eternă”, îi va ajunge atât pe păgânii care au rămas de bunăvoie în ignoranță față de Dumnezeu, cât și pe creștinii de nume, „care nu ascultă de evanghelie” (v. 8), în timp ce sfinții, „toți cei care au crezut”, vor fi văzuți însoțindu-L pe Domnul, asociați în gloria Lui admirabilă (v. 10; Matei 13.43)! Însă buna plăcere a lui Dumnezeu, și rugăciunea apostolului, este ca, de acum, Numele Domnului Isus Hristos să fie glorificat în fiecare dintre cei care îi aparțin.

O întrebare solemnă îi tulbura pe tesaloniceni: oare ziua Domnului nu venise deja? Necazurile lor îi puteau lăsa să creadă, iar falșii învățători chiar afirmau acest lucru. Nu! răspunde apostolul. În adevăr, această zi trebuia să fie precedată de trei evenimente: 1. strângerea noastră împreună la Domnul; 2. lepădarea de credință (gr. „apostazia”) a falsei biserici și a iudeilor înșiși; 3. apariția lui Antihrist, numit „omul păcatului”, „fiul pieirii” (v. 3) și „cel fărădelege” (v. 8). Aceste nume subliniază, prin antiteză, trăsăturile Domnului Isus: dreptate, mântuire, ascultare totală de Dumnezeu. În această perioadă cumplită, o energie a rătăcirii, trimisă ca pedeapsă, va întuneca mințile oamenilor: n-au crezut adevărul, vor crede minciuna. „Taina fărădelegii lucrează deja”, adaugă apostolul (comp. cu 1 Ioan 2.18). Numai „Cel care oprește acum”, Duhul Sfânt, pune o barieră în desfășurarea răului în lume. Când acesta va fi părăsit pământul, împreună cu Biserica, fărădelegea nu va cunoaște niciun frâu. Ce contrast însă între această putere satanică (v. 1-12) și lucrarea Dumnezeului nostru și Tată (v. 13-17)! El ne-a iubit, ne-a ales pentru mântuire, ne-a chemat la gloria Domnului nostru Isus Hristos. Să nu uităm acum să-l aducem mulțumiri (v. 13; cap. 1.3)!

Pavel invocă sprijinul sfinților prin rugăciunile lor (v. 1; 1 Tesaloniceni 5.25); la rândul său, el însuși nu înceta să se roage pentru ei (cap. 1.11). Conta pe Domnul cel credincios pentru a-i întări și a-i păzi de cel Rău. De asemenea, conta pe ascultarea lor, iar aceasta cuprindea împlinirea în toată simplitatea a îndatoririlor lor zilnice. Unii din Tesalonic încetaseră orice muncă. «Pentru că vine Domnul», estimaseră ei, «atunci la ce bun cultivarea pământului și preocuparea cu treburile acestei vieți?» Și, ca o tristă consecință, ei se amestecau în toate (v. 11; vezi 1 Timotei 5.13). Pavel protestează cu vehemență. Nimic din învățătura lui nu putea fi luat ca pretext pentru o asemenea neorânduială (v. 6, 7, 11; comp. cu 1 Tesaloniceni 4.11). Dimpotrivă, el însuși dăduse exemplu, muncind cu mâna lui pentru a nu fi povară nimănui. Iar exemplul suprem este „răbdarea lui Hristos” în așteptarea momentului să Se înfățișeze iubitei Sale adunări (v. 5). Odată cu scrisorile către Tesaloniceni ajungem la sfârșitul epistolelor pe care Pavel le-a scris celor șapte adunări atât de diferite. În acestea sunt tratate multiple aspecte ale vieții și învățaturii creștine, de la căpătarea mântuirii, în Epistola către Romani, până la gloria viitoare. Toate aceste învățături sunt de o valoare inestimabilă pentru noi. Domnul să ne ajute să le reținem, pentru a rămâne tari (cap. 2.15)!